

Monomania

Heiden

Černé svinstvo střepy světla přibité,
s čirou lahví ctěnou vprostřed stolu.
Chladnou rukou horko uvnitř rozlité,
zvláštní chtěnou souhrou opět spolu.
Noc je nakloněna úvahám a ubité mé smysly snění.
Ukrytý, v sobě hledajíc klíč k zahradám tajným.
Z porcelánových prstů kape hudba,
mi sedře z kůže lidství, tér.
Jediná, prokletá snad, že jsi tu pro mě?
Se světlem mě rány bolí, dusí návrat ke dnu.